

УДК 342.95:351.741

ОСНОВНІ ПІДХОДИ ДО РОЗУМІННЯ ВЗАЄМОДІЇ МІЛІЦІЇ ТА ВНУТРІШНІХ ВІЙСЬК МВС УКРАЇНИ У СФЕРІ ОХОРОНИ ГРОМАДСЬКОГО ПОРЯДКУ

Жбанчик А.В., здобувач

Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ

У статті аналізуються та узагальнюються існуючі підходи до розуміння взаємодії міліції та внутрішніх військ МВС України у сфері охорони громадського порядку. Сформульоване авторське визначення поняття взаємодії міліції та внутрішніх військ МВС України у сфері охорони громадського порядку.

Ключові слова: взаємодія, координація, охорона громадського порядку, громадська безпека.

Жбанчик А.В. ОСНОВНЫЕ ПОДХОДЫ К ПОНИМАНИЮ ВЗАИМОДЕЙСТВИЯ МИЛИЦИИ И ВНУТРЕННИХ ВОЙСК МВД УКРАИНЫ В СФЕРЕ ОХРАНЫ ОБЩЕСТВЕННОГО ПОРЯДКА / Днепропетровский государственный университет внутренних дел, Украина

В статье анализируются и обобщаются существующие подходы к пониманию взаимодействия милиции и внутренних войск МВД Украины в сфере охраны общественного порядка. Сформулировано авторское понятие взаимодействия милиции и внутренних войск МВД Украины в сфере охраны общественного порядка.

Ключевые слова: взаимодействие, координация, охрана общественного порядка, общественная безопасность.

Zhbanchik A.V. THE BASIC APPROACHES TO UNDERSTANDING OF MILITIA AND INTERNAL ARMIES OF THE MINISTRY OF INTERNAL AFFAIRS OF UKRAINE INTERACTION IN THE SPHERE OF A SOCIAL ORDER PROTECTION / Dnepropetrovsk state university of internal affairs, Ukraine

In the article existent approaches to understanding of interaction of militia and internal armies of the Ministry of Internal Affairs of Ukraine in the sphere of social order protection are analyzed and generalized. The author's concept of interaction of militia and internal armies of the Ministry of Internal Affairs of Ukraine in the sphere of social order protection is formulated.

Key words: interaction, coordination, social order protection, public safety.

На сьогоднішній день у вітчизняній науці адміністративного права питання взаємодії між різними органами державної влади у сфері охорони громадського порядку є відносно дослідженим. Проте лише незначна частина цих досліджень стосується охорони громадського порядку саме органами внутрішніх справ. Що ж до взаємодії міліції та внутрішніх військ (далі – ВВ) МВС України у сфері охорони громадського порядку, то комплексне вивчення цієї теми взагалі відсутнє.

Проведений нами аналіз нормативно-правових актів, наукової і навчальної літератури, а також результати опитування працівників міліції та внутрішніх військ МВС України, свідчить, що саме ці підрозділи органів внутрішніх справ виконують основні завдання з охорони громадського порядку і боротьби зі злочинністю в нашій державі.

У той же час 76% опитаних нами респондентів вказують на необхідність удосконалення в першу чергу взаємодії між тими підрозділами органів внутрішніх справ, які несуть службу в громадських місцях, здійснюють повсякденне спілкування з громадянами, є відповідальними за протидію правопорушенням на вулицях. Про недостатній рівень взаємодії між міліцією та ВВ МВС України і необхідність її покращання свідчать 64,2% опитаних нами працівників; 52,1% – що положення законодавства про охорону громадського порядку щодо взаємодії відповідних органів у цій сфері є недостатньо ефективними; 36,3% – що взаємодія між цими підрозділами ОВС є достатньою.

Пропонуємо виділяти декілька груп вчених, котрі досліджували проблеми взаємодії правоохоронних органів у боротьбі з правопорушеннями в різні періоди розвитку української науки. Так, загально теоретичним питанням взаємодії приділялась увага в працях знаних вчених-фахівців у галузі теорії управління, адміністративного права, кримінології: Р.Г. Аксьонова, І.І. Басецького, Д.В. Гребельського, І.М. Гуткіна, К.К. Єрмакова, А.В. Загорного, Г.Г. Зуйкова, В.М. Плішкіна, В.М. Капнуліна, В.К. Колпакова, В.О. Малюткіна, Ю.В. Наумкіна, О.В. Негодченка, В.Ф. Статкуса, Г.А. Туманова, В.О. Шамрая, В.М. Шванкова та інших. Ними досліджувалися теоретичні та практичні питання організації взаємодії як у цілому (організація як функція управління), так і окремих її аспектів (організація взаємодії галузевих служб і взаємодія з громадськими організаціями); організація взаємодії щодо

профілактики правопорушень неповнолітніх, хуліганства, пияцтва, жебрацтва та неробства, порушень у галузі охорони природного середовища тощо.

Інша група вчених у своїх працях предметом дослідження визначала саме взаємодію у сфері охорони громадського порядку, учасником якої є органи внутрішніх справ. Серед них слід виділити роботи таких вчених, як: В.Т. Білоус, Т.І. Возна, О.О. Волобуєва, А.П. Головін, Д.Г. Заброта, В.В. Ковальов, О.О. Литвинов, Ю.С. Назар, С.Л. Недов, І.В. Озерський, І.Л. Олійник, Ю.І. Пивовар, А.Г. Сачаво, О.В. Старченко, Л.О. Фещенко, Г.П. Цимбал.

Вищевикладене, на нашу думку, свідчить про актуальність обраної теми. **Метою** цієї роботи є визначення основних підходів до розуміння взаємодії міліції та ВВ МВС України у сфері охорони громадського порядку.

Об'єктивна необхідність взаємодії обумовлюється, з одного боку, спільністю завдань, які стоять перед міліцією та ВВ МВС України; з іншого боку – відмінностями в їх функціональному та структурному стані. Крім цього, на нашу думку, необхідність взаємних дій виступає як об'єктивна умова забезпечення цілісності системи МВС при внутрішній та міжсистемній взаємодії.

З урахуванням вищевикладеного та зважаючи на мету цієї статті, спробуємо охарактеризувати взаємодію міліції та ВВ МВС України на прикладі взаємодії органів державної влади у сфері охорони громадського порядку як правову категорію. Для цього ми проаналізуємо наявні підходи до її розуміння та сформулюємо власне поняття взаємодії.

Логіко-семантичний аналіз свідчить про те, що поняття «взаємодія» є зовнішньо схожим з такими поняттями, як «співробітництво», «координація», «узгодження», «сприяння» та ін. Так, у словниковій літературі «взаємодія» (а також «координація») визначаються через слово «погодженість» [1, 85]. Більше того, у словниках іншомовних слів термін «взаємодія» визначається як синонім терміна «координація». Військові словники визначають «взаємодію» як спільні за метою, завданням, місцем, часом і способом виконання військові дії для досягнення мети операції [2, 219].

«Взаємодія» як філософська категорія характеризується відображенням процесів впливу різних об'єктів один на одного, їх взаємною обумовленістю, зміною стану, а також породженням одного об'єкта іншими [3, 81].

У соціальному управлінні, кібернетиці «взаємодію» визначають як одну з форм впливу для досягнення конкретної мети, а також як процес обміну інформацією [4, 12].

Кримінальний процес і криміналістика розуміють «взаємодію» слідчого й оперативного працівника як спільну, погоджену щодо мети, місця і часу діяльність [5, 13].

Спробуємо узагальнити наукові погляди дослідників останніх десяти років зі взаємодії органів державної влади у сфері охорони громадського порядку.

Так, Т.І. Возна розглядає взаємодію як «...співпрацю представників правоохоронних органів між собою та з іншими урядовими структурами» [6, 11-12].

О.О. Волобуєва стверджує, що взаємодія слідчого з фахівцями: у контексті збору інформації про особу, що скоїла злочин, – це основана на законі, спільна, узгоджена діяльність слідчого і фахівців, у процесі якої фахівці, застосовуючи свої спеціальні знання і навички, доцільно використовуючи засоби і методи своєї діяльності, сприяють слідчому у виявленні, фіксації та дослідженні джерел доказової інформації, для швидкого розкриття і якісного розслідування злочину взагалі і встановлення особи, що скоїла злочин, зокрема [7, 7].

На думку А.П. Головіна, взаємодію між міліцією та населенням можна визначити як засноване на законах і підзаконних актах найбільш розумне поєднання й ефективне використання прийомів і способів роботи в процесі їхньої спільної погодженої діяльності з охорони громадського порядку, боротьби зі злочинністю і профілактики правопорушень [8, 113-116].

Д.Г. Заброта під «взаємодією» стосовно суб'єктів боротьби з корупцією розуміє урегульовану переважно адміністративно-правовими нормами, погоджену за метою, часом і місцем діяльності суб'єктів боротьби з корупцією, при якій вони впливають один на одного і на суспільні відносини, опосередковані існуванням корупції, з метою запобігання, виявлення та

припинення корупційних правопорушень, усунення причин та умов, що їм сприяють, шляхом найбільш доцільного поєднання сил, засобів і методів, властивих цим суб'єктам [9, 7-9].

В.В. Ковальов запропонував розуміти «взаємодію слідчого з працівниками експертної служби» як засновану на нормах закону та підзаконних нормативних актів сумісна діяльність не підпорядкованих організаційно суб'єктів з відмінною компетенцією та спеціалізацією, узгоджена за часом місцем, засобами і методами реалізації, для вирішення конкретних завдань, що обумовлюються характером слідчої ситуації, для розв'язання якої вона здійснюється, з метою розкриття та розслідування злочинів, встановлення об'єктивної істини та забезпечення правильного застосування закону [10, 8].

В.К. Колпаков вважає, що взаємодія між міліцією та громадськими організаціями є стійкими контактами, які виникають і розвиваються на засадах спільних інтересів з метою зміцнення громадського порядку, громадської безпеки та боротьби зі злочинністю [11, 35-39].

Дещо побідним до визначень «взаємодії» формулює поняття «адміністративно-територіальної координації» О.О. Литвинов. Зокрема, під нею він розуміє систему організаційних заходів щодо узгодження дій, не підпорядкованих один одному суб'єктів профілактики злочинів, які здійснюють у межах своїх повноважень профілактичну діяльність на місцевому рівні [12, 4].

На думку Ю.С. Назара, взаємодія суб'єктів профілактики адміністративних правопорушень – це управлінський процес, який полягає в діяльності кількох (не менше двох) суб'єктів профілактики, які впливають один на одного та на об'єкт засобами і методами, що властиві кожному учаснику, для досягнення спільної профілактичної мети [13, 11].

С.Л. Недов вважає, що «взаємодія органів внутрішніх справ і засобів масової інформації» – це стан взаємозв'язків, за якого вони справляють взаємний вплив один на одного та на відповідну сферу праввідносин з метою формування позитивної громадської думки про органи внутрішніх справ загалом, окремих їх підрозділів та працівників [14, 4].

Проводячи організаційно-правовий та психологічний аналіз взаємодії слідчого та органу дізнання в системі МВС, О.І. Озерський запропонував тлумачити її як організований у відповідності з чинними законами та підзаконними нормативними актами психологічно обумовлений процес офіційного співробітництва, шляхом доцільного поєднання методів і засобів, притаманних слідчим та оперативним підрозділам, на основі взаємодопомоги і взаєморозуміння, з метою успішного вирішення завдань кримінального судочинства [15, 9].

І.Л. Олійник вказує, що взаємодія – це застосована на нормативних актах, взаємозалежна, погоджена за місцем і часом діяльність декількох її суб'єктів, спрямована на виконання загального завдання зміцнення законності та правопорядку в боротьбі зі злочинністю [16, 8].

На погляд Ю.І. Пивовара, взаємодія суб'єктів фінансового контролю повинна розглядатися як врегульована фінансово-правовими та адміністративно-правовими нормами, погоджена за метою, часом і місцем діяльність суб'єктів фінансового контролю, за якої вони чинять взаємний вплив один на одного і на суспільні відносини з метою виявлення відхилень від встановлених стандартів і порушень принципів законності, ефективності й економії використання матеріальних і фінансових ресурсів, спрямований на можливість вжиття коригуючих заходів, притягнення до відповідальності, здійснення заходів для запобігання або мінімізації таких порушень у майбутньому» [17, 9].

На думку О.В. Старченка, зміст взаємодії слідчого як виду його взаємопов'язаності з іншими суб'єктами є діяльність різних ланок (елементів) декількох соціальних організаційних систем, полягає в узгодженні та координації властивих їм форм діяльності, спільному використанні сил, прийомів і методів, спільній участі в розробленні та здійсненні комплексних заходів, спрямованих на одночасне розв'язання задач, що виникають під час процесуальної діяльності слідчого, та власних соціальних завдань вказаних систем [18, 7].

Л.О. Фещенко, синтезуючи філософське та управлінське розуміння категорії «взаємодія», формулює наступне його визначення щодо органів внутрішніх справ та податкової служби – їхня спільна узгоджена діяльність, яка базується на об'єктивно існуючих необхідних взаємних зв'язках між ними та спрямована переважно на захист прав і свобод людини і громадянина та економічних інтересів держави [19, 4].

Г.П. Цимбал визначає взаємодію як узгоджену, цілеспрямовану в межах компетенції, діяльність правоохоронних, контролюючих та інших державних органів, спрямовану на досягнення загальної мети, у стадії досудового слідства із застосуванням при її здійсненні необхідних засобів і методів, які передбачені законом і відомчими нормативними актами для виявлення, розкриття і розслідування злочинів у сфері оподаткування [20, 7].

Слід наголосити, що в більшості випадків (85% досліджених нами наукових праць) досліджувалася так звана «зовнішня взаємодія», тобто взаємодія між організаційно не підпорядкованими суб'єктами. А в інших випадках (15% досліджених нами наукових праць), що висвітлюють «внутрішню» взаємодію, вона здебільшого розглядається без врахування специфіки взаємодії в середині організації. Більше того, окремі дослідники прямо вказують та не те, що взаємодія можлива лише між суб'єктами, які не перебувають між собою у відносинах «влада-підпорядкування», для таких взаємозв'язків краще використовувати поняття «координація» [21, 69-74; 22, 8-9]. Важливість уточнення цього питання, полягає в тому, що міліція та внутрішні війська підпорядковуються одному центральному органу виконавчої влади – МВС України, а взаємодію між ними пропонується розглядати як внутрішньосистемну (внутрішню).

У цьому контексті слід звернути увагу на пропозиції Д.Г. Заброди щодо розмежування категорій «взаємодія» та «координація» стосовно суб'єктів боротьби з корупцією. Ним наголошено, що знак рівності між взаємодією та координацією ставити не можна. Але ці два поняття є близькими. Взаємодія є продовженням координації, розширює її рамки. Однак якщо без координації система не може існувати (оскільки це її об'єктивна властивість), то без взаємодії вона може бути (оскільки вона є суб'єктивною властивістю). Основними ж відмінностями між ними є: предмет спільної діяльності: для координації – загальні для правоохоронних органів завдання, для взаємодії – самостійні; метою – для координації – сприяння узгодженим діям суб'єктів боротьби, для взаємодії – вирішення конкретного завдання, обумовленого певною ситуацією; сутність взаємовідносин: для координації – наявність елементів підпорядкування єдиному центру, а для взаємодії – ні [23, 51-56].

Крім цього, погоджуємося з думкою А.В. Загорного, що «... координація – це управлінська діяльність щодо забезпечення взаємодії, а взаємодія – сама діяльність, узгоджена внаслідок координації за цілями, місцем, часом застосуванням сил та засобів для досягнення поставлених завдань...» [24, 11-12]. У наведеному визначенні відображений не лише зміст координації та взаємодії, але й здійснено розмежування даних категорій з позицій практичного застосування. Зокрема, складення комплексних планів, підготовка управлінських рішень, координаційні наради, навчання персоналу входять до поняття «координація». А здійснення спільних заходів щодо затримання злочинця по «гарячих» слідах, спільне патрулювання, проведення комплексних-профілактичних відпрацювань, охоплюються поняттям «взаємодія».

Встановивши ознаки взаємодії як соціально-правового явища, слід екстраполювати їх на відповідні правовідносини, що виникають у процесі спільної діяльності міліції та ВВ МВС України у сфері охорони громадського порядку. Для цього пропонуємо надати характеристику цих підрозділів, яка передбачає встановлення специфіки їх правового статусу, системи та структури, а також виокремлення їхніх завдань, виконання яких потребує (об'єктивно чи суб'єктивно) об'єднання наявних у них сил та засобів.

Відповідно до статті 7 Закону України «Про міліцію» вона є єдиною системою органів, яка входить до структури Міністерства внутрішніх справ України, виконує адміністративну, профілактичну, оперативно-розшукову, кримінально-процесуальну, виконавчу та охоронну (на договірних засадах) функції.

До основних завдань міліції України віднесено:

- забезпечення особистої безпеки громадян, захист їх прав і свобод, законних інтересів;
- запобігання правопорушенням та їх припинення;
- охорона і забезпечення громадського порядку;
- виявлення і розкриття злочинів, розшук осіб, які їх вчинили;
- забезпечення безпеки дорожнього руху;

- захист власності від злочинних посягань;
- виконання кримінальних покарань і адміністративних стягнень;
- участь у поданні соціальної та правової допомоги громадянам, сприяння в межах своєї компетенції державним органам, підприємствам, установам і організаціям у виконанні покладених на них законом обов'язків.

Згідно із статтею 1 Закону України «Про внутрішні війська Міністерства внутрішніх справ України» ВВ МВС України входять до системи Міністерства внутрішніх справ України і призначені для охорони та оборони важливих державних об'єктів, перелік яких установлюється Кабінетом Міністрів України, охорони виправно-трудових і лікувально-трудових установ, а також для участі в охороні громадського порядку та боротьбі із злочинністю.

До основних завдань ВВ МВС України віднесено:

- охорона та оборона важливих державних об'єктів, об'єктів матеріально-технічного та військового забезпечення Міністерства внутрішніх справ України;
- супроводження спеціальних вантажів;
- здійснення пропускнуго режиму на об'єктах, що охороняються;
- конвоювання заарештованих і засуджених;
- охорона підсудних під час судового процесу;
- переслідування і затримання заарештованих і засуджених осіб, які втекли з-під варти;
- участь в охороні громадського порядку та боротьбі із злочинністю;
- участь у ліквідації наслідків надзвичайних ситуацій на об'єктах, що охороняються;
- охорона дипломатичних представництв і консульських установ іноземних держав на території України.

Аналіз основних завдань міліції та ВВ МВС України свідчить про певний збіг окремих з них. Зокрема – це завдання щодо охорони і забезпечення громадського порядку та боротьба зі злочинністю.

У зв'язку з цим вважаємо за доцільне висловити власну позицію щодо встановлення їх сутності та співвідношення.

По-перше, і для міліції, і для ВВ фактично текстуально збігаються завдання щодо «охорони громадського порядку», з тою різницею, на нашу думку, що міліція її організовує і забезпечує, а ВВ МВС – «беруть участь»;

По-друге, не зважаючи на те, що серед завдань ВВ МВС не зазначено завдання щодо «забезпечення особистої безпеки громадян, захист їх прав і свобод, законних інтересів», вони це завдання повинні виконувати, виходячи з необхідності дотримання принципів «законності та гуманізму, поваги до особи, її прав і свобод» (ст.3 ЗУ «Про внутрішні війська Міністерства внутрішніх справ України»);

По-третє, хоча серед завдань ВВ відсутній «захист власності від злочинних посягань», фактично його реалізація передбачається такими їх завданнями, як «охорона та оборона важливих державних об'єктів, об'єктів матеріально-технічного та військового забезпечення Міністерства внутрішніх справ України», «супроводження спеціальних вантажів», «здійснення пропускнуго режиму на об'єктах, що охороняються», «охорона дипломатичних представництв і консульських установ іноземних держав на території України»;

По-четверте, завдання щодо «боротьби із злочинністю» для міліції більш конкретизоване іншими завданнями «виявлення і розкриття злочинів, розшуку осіб, які їх вчинили», при цьому для ВВ МВС «переслідування і затримання заарештованих і засуджених осіб, які втекли з-під варти», є окремим самостійним завданням;

По-п'яте, серед завдань ВВ МВС є завдання, виконання яких повинно бути покладено на підрозділи міліції, спеціально для цього створені. Зокрема, це стосується охорони підсудних під час судового процесу, яка повинна здійснюватися судовою міліцією;

По-шосте, ряд складових окремих завдань одночасно виконується і міліцією і ВВ МВС, а саме: супроводження спеціальних вантажів; здійснення пропускового режиму на об'єктах, що охороняються; охорона важливих державних об'єктів, покладається також і на міліцію охорони.

Підсумовуючи вищевикладене, можна зробити висновок, що наведені поняття взаємодії органів державної влади у сфері охорони громадського порядку сформульовані з урахуванням основних теоретичних конструкцій, сформованих у теорії управління, та мають ряд спільних ознак. Зокрема, це:

- урегульованість нормами права (підзаконний характер, відповідність законам та підзаконним актам);
- об'єктивна обумовленість та необхідність взаємодії;
- наявність декількох (двох чи більшої кількості) суб'єктів;
- узгодженість дій (заходів, рішень) у меті, місці, часі, методах, способах;
- наявність процесуальних властивостей (стадій, етапів);
- існування як загальної (для всіх учасників взаємодії), так і конкретної мети;
- здійснення впливу на певний об'єкт (правовідносини, сфери, групи правопорушень тощо);
- як правило, неантагоністичний характер (переважно позитивна взаємодія).

На основі цих ознак, а також при їх дослідженні в площині правовідносин, що виникають у процесі спільної діяльності міліції та ВВ МВС України у сфері охорони громадського порядку, можна сформулювати визначення *взаємодії міліції та ВВ МВС України у сфері охорони громадського порядку*. Отже, це – врегульована переважно адміністративно-правовими нормами, погоджена за метою, часом і місцем діяльність, під час якої вони справляють взаємний вплив, з одного боку, один на одного, а з іншого – на суспільні відносини, опосередковані існуванням правопорушень різного характеру, з метою забезпечення охорони громадського порядку, шляхом найбільш доцільного поєднання сил, засобів і методів, властивих цим органам.

ЛІТЕРАТУРА

1. Великий тлумачний словник сучасної української мови / [уклад. і голов. ред В.Т. Бусел]. – К.; Ірпінь: ВТФ “Перун”, 2002. – 1440 с.
2. Советский энциклопедический словарь / [Научн.-ред. совет: А.М. Прохоров (пред.)]. – М.: Совет. Энциклопедия, 1981. – 1600 с.: илл.
3. Философский энциклопедический словарь / [гл. редакция: Л.Ф. Ильичёв, П.Н. Федосеев, С.М. Ковалёв, В.Г. Панов]. – М.: Сов. Энциклопедия, 1983. – 840 с.
4. Терещенко В.И. Организация и управление. Опыт США / В.И. Терещенко. – М.: Экономика, 1965. – 48 с.
5. Гевко В.В. Використання непроцесуальної інформації під час доказування у стадії попереднього розслідування: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук: спец. 12.00.09 – кримінальний процес і криміналістика; судова експертиза / В.В. Гевко; Українська академія внутрішніх справ. – К., 1996. – 20 с.
6. Возна Т.І. Діяльність правоохоронних органів і неурядових організацій та їх взаємодія щодо запобігання та боротьби з торгівлею людьми: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук: спец. 12.00.07 – теорія управління; адміністративне право і процес; фінансове право / Т.І. Возна; Національний університет внутрішніх справ. – Х., 2003. – 19 с.
7. Волобуєва О.О. Взаємодія слідчого з фахівцями під час збору інформації про особу, що скоїла злочин: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук: спец. 12.00.09 – кримінальний процес і криміналістика; судова експертиза / О.О. Волобуєва; Київський національний університет внутрішніх справ. – К., 2006. – 20 с.

8. Никитенко А.И. Организация деятельности участкового инспектора милиции: учеб. пособ. / А.И. Никитенко. – Луганск: РИО ЛИВД МВД Украины, 2001. – 146 с.
9. Заброта Д.Г. Взаємодія суб'єктів боротьби з корупцією (адміністративно-правовий аспект): автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук: спец. 12.00.07 – теорія управління; адміністративне право і процес; фінансове право / Д.Г. Заброта; Національна академія внутрішніх справ України. – К., 2005. – 19 с.
10. Ковальов В.В. Взаємодія слідчого з працівниками експертної служби МВС України: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук: спец. 12.00.09 – кримінальний процес і криміналістика; судова експертиза / В.В. Ковальов; Київський національний університет внутрішніх справ. – К., 2008. – 20 с.
11. Колпаков В.К. Взаимодействие участковых инспекторов милиции с формированиями общественности: учеб. пособ. / В.К. Колпаков; Киевская высшая школа им. Ф.Э. Дзержинского. – К.: НИ и РИО, 1990. – 100 с.
12. Литвинов О.М. Адміністративно-територіальна координація діяльності суб'єктів профілактики злочинів в Україні на місцевому рівні: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук: спец. 12.00.07 – теорія управління; адміністративне право і процес; фінансове право / О.М. Литвинов; Національний університет внутрішніх справ. – Х., 2002. – 20 с.
13. Назар Ю.С. Взаємодія територіальних органів внутрішніх справ із місцевими органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування у профілактиці адміністративних правопорушень: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук: спец. 12.00.07 – теорія управління; адміністративне право і процес; фінансове право / Ю.С. Назар; Львівський державний університет внутрішніх справ. – Львів, 2007. – 20 с.
14. Недов С.Л. Організаційно-правові засади взаємодії органів внутрішніх справ із засобами масової інфомації: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук: спец. 12.00.07 – теорія управління; адміністративне право і процес; фінансове право / С.Л. Недов; Харківський національний університет внутрішніх справ – Х., 2009. – 19 с.
15. Озерський І.В. Взаємодія слідчого з органом дізнання в системі МВС України (організаційно-правовий та психологічний аналіз): автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук: спец. 19.00.06 – юридична психологія / І.В. Озерський; Національна академія внутрішніх справ України. – К., 2003. – 21 с.
16. Олійник І.Л. Організаційно-правові засади взаємодії міліції (поліції) країн-учасниць СНД у боротьбі з правопорушеннями: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук: спец. 12.00.07 – теорія управління; адміністративне право і процес; фінансове право / І.Л. Олійник; Національна академія державної податкової служби України. – Ірпінь, 2005. – 26 с.
17. Пивовар Ю.І. Організаційно-правові засади взаємодії міліції і органів фінансового контролю: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук: спец. 12.00.07 – теорія управління; адміністративне право і процес; фінансове право / Ю.І. Пивовар; Київський національний університет внутрішніх справ. – К., 2008. – 19 с.
18. Старченко О.В. Місце та роль зовнішньої взаємодії у слідчій діяльності: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук: спец. 12.00.09 – кримінальний процес і криміналістика; судова експертиза / О.В. Старченко; Харківський національний університет внутрішніх справ. – Х., 2007. – 19 с.
19. Фещенко Л.О. Взаємодія органів внутрішніх справ з державною податковою службою у здійсненні правоохоронної діяльності: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук: спец. 12.00.07 – теорія управління; адміністративне право і процес; фінансове право / Л.О. Фещенко; Київський національний університет внутрішніх справ. – К., 2007. – 20 с.
20. Цимбал Г.П. Взаємодія як умова забезпечення виявлення і розслідування податкових злочинів: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук: спец. 12.00.09 – кримінальний процес і криміналістика; судова експертиза / Г.П. Цимбал; Київський національний університет внутрішніх справ. – К., 2005. – 19 с.

21. Харченко Ю.В. Взаимодействие аппаратов уголовного розыска и 7-х отделов в раскрытии краж из квартир // Актуальные проблемы взаимодействия оперативных аппаратов органов внутренних дел. / Ю.В. Харченко, С.Г. Калмыков. – К.: НИ и РИО КВШ МВД СССР им. Ф.Э. Дзержинского, 1988. – С 69–74.
22. Ковальов В.В. Взаємодія слідчого з працівниками експертної служби МВС України: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук: спец. 12.00.09 – кримінальний процес і криміналістика; судова експертиза / В.В. Ковальов; Київський національний університет внутрішніх справ. – К., 2008. – 20 с.
23. Заброда Д.Г. Адміністративно-правові проблеми взаємодії суб'єктів боротьби з корупцією: [монограф.] / Д.Г. Заброда, В.К. Колпаков; МВС України. Дніпропетровськ. держ. ун-т внутр. справ. – Дніпропетровськ, 2007. – 173 с.
24. Загорный А.В. Координация деятельности органов внутренних дел с другими государственными органами общественными организациями в предупреждении правонарушений и укреплении общественного порядка: учеб. пособ. / А.В. Загорный. – М.: Юрид. лит., 1981. – 67 с.

УДК 342.6: 342.9: 340.12

ІСТОРІОГРАФІЯ ДОСЛІДЖЕННЯ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ВИКОНАВЧОГО ПРОВАДЖЕННЯ У ВІТЧИЗНЯНІЙ ПРАВОВІЙ ДОКТРИНІ

Калінін Р.С., здобувач

Класичний приватний університет

У статті розглядаються історіографія дослідження адміністративно-правового регулювання виконавчого провадження в Україні та нормативного закріплення відповідних засад у вітчизняному законодавстві.

Ключові слова: адміністративно-правове регулювання, виконавче провадження.

Калинин Р.С. ИСТОРИОГРАФИЯ ИССЛЕДОВАНИЯ АДМИНИСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛИРОВАНИЯ ИСПОЛНИТЕЛЬНОГО ПРОИЗВОДСТВА В ОТЕЧЕСТВЕННОЙ ПРАВОВОЙ ДОКТРИНЕ / Классический приватный университет, Украина

В статье рассматриваются историография исследования административно-правового регулирования исполнительного производства в Украине и нормативного закрепления соответствующих основ в отечественном законодательстве.

Ключевые слова: административно-правовое регулирование, исполнительное производство.

Kalinin R.S. HISTORIOGRAPHY OF RESEARCHING ADMINISTRATIVE LEGAL REGULATION FOR EXECUTIVE PROCEEDINGS IN THE UKRAINIAN LEGISLATIVE DOCTRINE / Classical private university, Ukraine

The article is covering the issues of historiography of researching administrative and legal regulation for executive proceedings in Ukraine and relevant law strengthening grounds in the Ukrainian legislation.

Key words: administrative and legal regulation, executive proceedings.

Історіографія дослідження адміністративно-правового регулювання виконавчого провадження у вітчизняній правовій доктрині є важливою для з'ясування його правової природи, передумов виникнення та напрямків розвитку в контексті загального розвитку вітчизняної адміністративно-правової науки та генезисом законодавчого регулювання засад примусового виконання рішень судів та інших органів (посадових осіб).

Слід зазначити, що правовідносини у сфері виконавчого провадження є предметом наукових досліджень у різних галузях права, зокрема: цивільно-процесуального, господарсько-процесуального та адміністративного, що дозволяє говорити про комплексний характер таких правовідносин та складний (різногалузевий) характер відповідних правових норм, але домінуючими є адміністративно-процедурні норми, що і дозволяє розглядати виконавче провадження як інститут адміністративного права.